

Kekemetlen portéka.

— Nasarénus históriája. —

Kolozsvárott történt ezéltől 33 esztendővel, hogy egy legény megcsókotta egy nasarénus ember fiatal feleségét. A nasarénus — amint az már egy jamber nasarénushoz illik — szelidien ég felé fordította szeméit és felsóhajtott:

— Ez az Urnak rendelése és én megnyugozom benne! Csak az én szegény bűnös felebarátom is meggyógyodik!

Multak, multak az évek, a legényből ősz bácsi lett, a fiatal menyecskéből foghjasz néni... És az egykori nasarénusoktól gondolt egy nagyot és áttért maga is a nasarénus hitre.

Igen ám, de a nasarénus törvény, hogy aki hitetlen korában meglopja feleségét, térítse meg a karát a keresztig után! Az új nasarénus is így cselekedett. Kezenfogva az öregasszonyt, ráadta a fiatalkori ruháit és elvitte a férjhez.

— En kelmedet megloptam ezéltől harmincharom esztendővel, de most hóli, visszazaadom a lopott portékát.

A jamber férj azonban jószágosan azt mondta:

— Szóru sem érdemes az egész, csak tartás meg kelmed továbbra is jó egészében!

— De nem addig van ám az! Ami törvény, az törvény, és kelmed fel nem oldozhat engem az Urnak parancsolata alól! Azért hát csak fogadják jó szívvel vissza a hitestársát!

Dejzen elfelejtkezett a férj egyezése mindenféle nasarénusi fogadalomról! Olyan karomkodott, hogy az összes nasarénus szentek üzenet dukáltak be a fölűket. Aztán szaladt a paphoz.

De a pap is csak azt mondta, hogy azt más tennivaló nincsen, mert nem szabad újra állani egy új hitorsors jamber megterésének.

A férj tehát kapta magát és vénségére kitépett a nasarénus vallásból. Mert az még el tudta szenvedni nasarénus hitet, hogy elsőbbségek a feleséget, de még hogy vissza is hozták, azt már túrje az ördög!

A leány szerepe.

Két szép gyermeke volt Bálint Ferenc körmendi favágónak: egy fiú, meg egy leány. Szerény anyagi viszonyaihoz képest gondosan nevelte őket, hogy majdan segítségre legyen mind a kettő. Idők múltán takarékoságával egy kis vagyont szerzett magának a derek Bálint Ferenc, de a vagyonnal növekedtek a gyermekek igényei is a az összekuporgatott pénz lassan-lassan elcsúszott.

A fiú, a delitemetű Sándor, ekkor megindult. Elvette egy tehetsős piriti gazdának a leányát, később pedig, hogy nagyobb legyen a holdósság, magához vette a szülőit és a fölcséperedett, szép Mária húgát.

Egy élték hosszab ideig békés egyetértésben egymással, mikor egy szép napon Mária pirulva vallotta be bűnyárának, hogy szerelmes az Ostör Jánosba.

— Abba a naplopó, korcsmakelő legénybe?

— Nem bánom én, akármit beszélnek is róla, de én szeretem.

— Már pedig annyit mondok, Marcsa, baj lesz, ha nem hagyod el azt a legényt!

Ez az intelem csak olaj volt a tűzre, mert a leány csak annál jobban vonzódtó a szelcsap legényhez, akiről mindenki csak rosszat beszélt.

A mult vasárnap, mikor a gondos testvér-látta, hogy szava haszatlanul hangzott el, mert a leány estenkint orak hosszaj elbeszélést kényhly szeremesével, fölkereste a korszamban Ostört.

— Hallod-e János, ne bolondítsd a hugomat, mert megkezerülöd!

— Bolondítja a... Hiszen ő bomlik utanam.

— Hagyd el, nem lesz jó vége ennek!

— Most már ugys mindegy!

— Mert volna az mindegy, hé?

— Hiszen már ugys megtörtént a baj!

— Többet nem hallott Bálint Sándor. Csak azt tudta, hogy Ostör elcsábította a testvérhugát. Hirtelen el-sötétült előtte a világ és mint egy feldühödött tigris, rontott a csabítónak, akit teljes erővel odacsapott a sötét oldalához.

Ostör fagyadimasan nyoszörgött a földön, fején hatalmas nyílás támadt, melyen keresztül vastag sárgában ömlött ki meleg, piros vere Bálint újra neki támadt, hogy megfoszsa életétől a csabítót, de a korszamba levők szerencsére megakadályozták benne.

Ekkor aztán Bálint Sándor le-horgasztott fölvel megindult. Ment följelenteni magát a csendőrszékhez.

Tűzoltás akadályai.

Megirtuk, hogy Brüsszelben kigulladt egy elsőrangú szálló és ez alkalommal a tűzoltók csak nagy-nehezen tudták munkájukat végezni, mert az utcai csöcsélek megakadályozták őket benne, ugyl hogy a katonaságnak kellett közbeiepelnie. Erről meg a következőket jelentia Petit Bleu: A Kontinental-szálló egéskor a tolongás olyan orias volt, hogy a tűzoltóknak a Brouckire-teret erőszakial kellett kiüríteni és a rendőrségnek fegyvert kellett használnia.

A katonák kénytelenek voltak négysszer akcióbba lépni. A tömeg a Marsseillet és a Carmagneot kerétkelt. Ezután a Brouckire-teret kővel töltötték el és az azzal fejegettek a tömeget, hogy a tüzfegyverekről ellene fordítják. Végül a teret a katonaság megszállotta.

Kortes fufang.

Mindenki elcsodálkozott annak hírére, hogy Szalay Károly a csurgói kerületben 1000 szavazatot meghaladó kisebbségben maradt bár Inkey Józseffel szemben. A szavazatoknak ez az arányát egy oly kerületben, hol Szalay Károlyt egykor 2200 szótöbbséggel választották meg képviselőnek, és azóta több országgyűlésen szakadaltalan képvisvili a kerületet, nem igen lehetne kimagyarázni cétés és itátsással, se állítólagos féltékenységgel, mert hiszen választások alkal-

mával, midőn az eféle eszközök a kapacitációnak nyilvánosabban lehetett alkalmazni. Szalay pártja mindig győzelmes maradt.

Szalay bukását — miként Csurgórol írják — a következő kortes-fogas okozta. Tudvalevő, hogy az idei választások alkalmával nagyon ellenzéki volt a nép hangulata a somogyvármegyei kerületekben.

A magyarság a 48-as függetlenség Kossuth-pártosá özőnlött, a horvátvidékek népe a néppárt mellett volt hangolva. Szalay Károly nem volt tagja a Kossuth-párti klubjának, de erős katolikus érzelmei dacára, a néppárt tagja se lehetett, mert függetlenségi volt.

Az Ugron-pártból kilepett utanam, de csak közvetlen a választás előtt vallotta magát a Kossuth párt tagjának. Ezt használták föl ellene a csurgói Inkey-kortések.

Agitáció indítottak ugyanis a csurgói kerület kálmínist és lutheránus balpárti polgárait közt, hogy tegyenek kérdést Kossuth Ferencnél vajon Szalay Kossuth-párti-e? Kossuth a levélre nyomban választott s a válasz Inkeyek megbízott embere kezéihez érkezett, metyben Kossuth örömet fejezi ki, hogy Szalay immár az Ugron-pártból kilepett és a Kossuth-párthoz csatlakozott!

Visszat a katolikus horvátokat arra biztatták, hogy kerjenek a néppárt központi bizottságotól néppárti jelöllet. A néppárt részéről Molnár apát választott, ugyancsak Inkeyek megbízott embere kezébezh emített levélben, hogy a néppárt, tekintettel Szalay katl. érzelmeire, nem küld néppárti jelöllet, hanem ajánlja Szalayt s utasítja a választókat, hogy tanácsért forduljanak H. nevű, az egész csurgói kerületben legnépszerűtlenebb elvtárshoz kit a kerületből ajánlott Molnár apának válkai.

Midőn a két levél az Inkey-kortések kezébe volt, kinyomatták mind a kétöt s névre címözve Kossuth levelét elküldötték a horvátoknak, Molnár apátét pedig a kálmínisták és lutheránusoknak. Így történt, hogy Szalay zászlóit tömegeben hagyták el a legheibb választói s egréb jelölt hiányában az Inkey párhoz állottak.

Két botrány.

A Schley-Sampson-féle vizsgálát, mint előre volt látható, mindinkább a szégyenletes botrányok jellegét ölti fe. Bírni lesz is az erede-mény, angyi már bizonyos, hogy nemcsak Schley, de az utolsó háború más tengeri hőseinek habérjai is ugyancsak meg lesznek tépázva és az amerikai hadi tengerészet fe-gyelme vajmi túrcsa világításban fog megjelenni a többi nemzetek előtt. Már eddig is bezibonyult, Schley Cienfuegosból nem ment elég gyorsan Santiagoba és nem engedelmekedett néhány felsőbb parancsnak, mert azt hitte, hogy jobban van értesülve. Az is bizonyítottanak látszik, hogy a santiagói útközében hajójával komoly veszélybe ötte a „Texas” csatahajót. Végleges itéletünktl perze fenn kell tartanunk mindaddig, míg a Schley tanuit is kihallgatták. Már eddig is kitűnt, hogy Schleyt

alantiasa több fontos mozzanatról elmulasztották értesíteni és hogy nemcsak Schley, hanem más kiztek is teljesítetlen hagyták több parancsot. Menőli hamarabb vaget ér a botrány, annál jobb, a hadi-tengerészet jó hírnevének érdekében.

A másik botrány az aczelgyári sztrájkból eredt. Shaffer, az Anal-gamated Association elnöke, szorítatva, hogy igazolja viselkedését, — nyilatkozatot tett közzé, melyben kijelenti, hogy a sztrájkól azért kellett feladnia, mert Compers, a Federation of Labor elnöke és Mitchell, az United Mineworkers elnöke, cserben hagyták a két megtámadott munkászervez erre felhivta Schaffert, hogy terjessze a tényleget egy választott bíróság elé, mely döntson a fölött, kit terhel a felelősség? De Shaffer ezt az ajánlatot nem fogadta el. A sztrájkrol annak idején közzét részletes tudósításunk arra vallottak, hogy Shaffer volt az egyedüli hibás és felelős és a felelősség alól nem bujhatik ki azazal, hogy utolag botrányt akar csapni.

Vérözgés a Filipinokon.

A Filipini szigetektől néhány hónap óta érkező hivatalos jelentések szerint a szigeteken minden csöndes. Annal inkább meglepő volt a szeptember 29-én érkező hír, a mely futo tüzként jarta be Amerikát, hogy 28-an reggel Samar szigetén Balangia mellett egy több száz főből álló benszüllött csapat megtámadta az épen reggelijét fogyasztó amerikai katonákat s nagy megszárlást vitt végbe közöttük.

A megtámadott amerikai csapat 72 emberből állott, a kik közül negyvennyolcát megöltek a benszüllöttek, a megmaradt 24 ember eleinte véde magát, de a túlnyomó erővel nem tudott megküzdeni s azért futásban keresett menekülést. A megmenekült 24 ember közül tiznegy megsebesült.

A megtámadott és nagyrészt fel-felölt csapat az E. A. 9-ik gyalogezredének C. százada volt. Az ezred ezöltől egy évvel Kínában harcolt, majd átvitték Manilába s innen néhány hét előtt a Samar nevű szigetre tettek át a szerencsétlen sorsu C. századot.

Samar sziget, a hol a véres esél történt, nagyságára nézve körül-belül olyan nagy, mint Ohio állam. A rendez 2000 amerikai katonát tartja fön. A sziget lakói igen vadak és kegyetlenek. Spanyolország annak idején mit sem törődött a szigettel.

Candelaria mellett is heves harc volt a benszüllöttek és az amerikaiak között. A benszüllöttek megtámadták. Eleest az amerikaiak közül egy ember, megsebesült-kettő.

Ujjabb hírek szerint két ember az említett 24-en kívül megmenekült s így az elvesztettek száma, kiket valószínűleg felkoncoltak negyvenhat. Az első hírek egy adtak elő a dolgot, hogy a század tisztjei megmenekültek, ujjabb hírek szerint azonban a század kapitánya, főhadnagya s orvosa is odaveszték.

